

[Justitsministeren.]

gelen betyder, at Krav, der er opstaaet under Forvaltningen ved den sigtedes egne Dispositioner, ikke kan gøres gældende over for Konkursboet.

Jeg kommer dernæst til Reglerne i § 5. De giver Bestemmelser om Ledelsen af Aktieselskaber, og de fastsætter, at Ledelsen af et Aktieselskab, der sættes under Forvaltning, fuldstændig overgaar til Administratoren. Bestyrelsen maa altsaa træde tilbage.

§ 6 er et Supplement til §§ 8 og 9 i Værnemagerloven af 28. August 1945. Der er i disse Bestemmelser Hjemmel for Omstødelse af visse Gavedispositioner o. lign., som Værnemageren har foretaget. Man har imidlertid ikke hidtil haft Hjemmel til at inddrage disse Værdier under Forvaltningen, men det har i Praksis vist sig nødvendigt at opnaa Mulighed herfor, idet man ikke kan faa angribelige Dispositioner omstødt, før Straffesagen er afsluttet, og i den Tid, der gaar indtil da, kan Værdierne jo forlængst være spist op eller være forsvundet paa anden Maade.

§§ 7 og 8 indeholder Reglerne for Forvaltningens Ophør og hvilke Foranstaltninger Administratorer har at foretage. Der kan være Tale om Konkurs, frivillig Likvidation eller simpelt hen Ophævelse af Forvaltningen og Indkrævning eller Inddrivelse af Statskassens Krav paa sædvanlig Maade, nemlig saafremt den domfældte maa anses for at være fuldt solvent. Der ydes her de almindelige Kreditorer den Sikkerhed, at de skal have Underretning om Boets Status, og om hvilken Vej Administrator paatænker at gaa, saaledes at ogsaa de almindelige Kreditorer kan tage Standpunkt til, om de vil erklære Konkurs eller ej.

De Regler, der indeholdes i § 9, er enten i Overensstemmelse med gældende Ret eller med Lovgivning paa tilsvarende Omraader.

Bestemmelsen om, at Statens Krav paa Bøder og Konfiskationsbeløb er ligestillet med simpel personlig Gæld, maa, som jeg allerede tidligere har sagt, antages at være gældende efter den almindelige Retsopfattelse her i Landet. Naar man har fundet det rigtigt at fastslaa det udtrykkeligt i Loven, er det, dels fordi det maa anses for naturligt, naar der lovgives paa dette Omraade, at udelukke enhver Tvivl, dels fordi man i Virkeligheden meget vel kunde overveje, om det ikke kunde være Grund til, saaledes som det er gjort i Norge, at lade Statens Konfiskationskrav gaa forud for almindelige Kreditorer ud fra den Opfattelse, at Konfiskationskravet i disse Sager er Udtryk for en Tilbageførelse af Midler, der paa strafbar

Maade er erhvervet paa Samfundets Bekostning. Denne Regel gælder altsaa i Norge. Den har imidlertid dør givet Anledning til en Del Kritik, og der har været Overvejelser fremme om at ændre Regelen. Det maa sikkert ogsaa erkendes, at Gennemførelse af en tilsvarende Regel her i Landet vilde kunne virke meget ubilligt over for en Del Kreditorer og sikkert vilde virke stødende paa den almindelige Retsbevidsthed. Jeg er derfor blevet staaende ved at fastslaa den Regel, der allerede i Forvejen maa antages at være gældende Ret.

§ 10 indeholder Reglerne om Statens og Kommunernes Krav paa Skatter over for Værnemagerformuerne.

Disse Regler, der i deres Detailler er af overvejende teknisk Karakter, har været gjort til Genstand for mange og lange Forhandlinger, men jeg tror, at man er naaet til en tilfredsstillende Løsning af disse meget vanskelige Spørgsmaal.

Reglerne gaar i Hovedsagen ud paa, at der ikke røres ved Skatterne for 1945—46 og tidligere Skatteaar. Disse Skatter maa altsaa betales af Administrator, saafremt der er Midler dertil i Boet. Skatterne for Skatteaaret 1946—47, det vil altsaa sige de Skatter, der beregnes nu paa Grundlag af Indtægterne i 1945, skal beregnes og opkræves paa sædvanlig Maade, men den Del af Skatterne, der vedrører den ulovlige Indtægt for dette Aar, skal anvendes til Afskrivning paa Statens Konfiskationskrav.

I øvrigt skal jeg angaaende disse ret indviklede Regler, som har været drøftet mellem de forskellige Myndigheder, ogsaa Skattemyndighederne, henviser til Bemærkningerne, hvor der gives en nærmere Forklaring paa dem.

§ 11 giver mig ikke Anledning til særlige Bemærkninger. Der findes ganske tilsvarende Bestemmelser i Lovene af 9. Oktober 1945 om Avancebegrænsning og om Tilbagebetaling af Fortjeneste ved Erhvervsvirksomhed m. v. i tysk Interesse.

§ 12 indeholder nogle Bestemmelser, som der har vist sig Trang til i Praksis i Sager, hvor der sker Konfiskation af en Persons hele Formue eller en Del af den. Der gives her Hjemmel for, at en saadan Formue kan sættes under Forvaltning, naar Underrettsdommen er afsagt, og det fastslaaes i § 12, Stk. 2, at den Indkaldelse af Fordringshaveren, der skal finde Sted, naar den endelige Dom er afsagt, faar den Virkning, at de Fordringshavere, der ikke anmelder deres Krav, ikke vil kunne gøre disse Krav gældende over for Statskassen.

§ 13 bestemmer det ganske selvfølge-